

117
18

Brahma stuti

॥ अथ ब्रह्म स्तुतिः ॥

श्रीमद्भगवद्गीता में स्तुतिः
(पराधाम्)

काव्यमासः ॥ ७ ॥ तत्तेऽनुकंपांस्तस्मीक्ष्यमाणो भुंजामास एवात्मनस्तं विपाकं ॥ हृद्वा
 ब्र. स्त. ग्वपुर्भिर्विदधन्नमस्ते जीवेतयो मुक्तिपदे सदा यथाक ॥ ८ ॥ पश्येत्शमैतत्थमनंत
 आद्यपरात्मनित्वय्यपि मायि मायिनि ॥ मायां वितत्येक्षितुमात्मवेभवं ह्यहं कियाने
 १ छमिवार्चिरग्ने ॥ ९ ॥ अत्रः समस्वाच्युतमेरजो भुवो ह्यजानतस्त्वत्पृथगे गीशमानि
 नः ॥ अजावलेपांधतमो ध्वक्ष्ण एषेऽनुकंप्यामयिनाथवानिति ॥ १० ॥ कहांत
 मोमहदहं वचराग्निवार्हसंवेष्टितां दुधटसप्तवितस्त्रिकाथः ॥ केंदृग्विधाविग
 पितां दुपराणु चर्यावाता ध्वरोमविवरस्य चेतमहित्वं ॥ ११ ॥ उहोपपांगतिगतस्य पा
 दयोः किंकल्पते मातुरधोक्षजागसे ॥ किमस्ति नास्तिव्यपदेशस्तत्तं वस्ति
 कुहेः कियदप्यनंतः ॥ १२ ॥ जगत्रयांतोदधिवरं रूपवोदेनारायणस्थोदरनाभि
 नालात् ॥ विनिर्गतेऽस्त्विति वाकनवेमृषा किं लीश्वरत्वनविनिर्गतोस्मि १३
 नारायणस्त्वनहि सर्वदेहिनामात्मास्यधीशोरिविल्लोकसाक्षी ॥ नारायणो
 गेनरस्तज्जालायनात्तच्चापि सत्यं तव वमाया ॥ १४ ॥ तच्च जलस्थं तव सज्जग

ह्युः किं मे न दृष्टं भगवंस्तदैव ॥ किं वा सुदृष्टं हृदि मे तदैव किं नो स पद्ये वपु नर्व्यदर्शि ॥
 १५ अत्रैव मायाधमनावतारे ह्यस्य प्रपंचस्य बहिः स्फुटस्य ॥ कृत्स्नस्य चांतर्जठरे
 जनन्यामायात्वमेव प्रकटीकृतं ते ॥ १६ ॥ यस्य कुक्षाविदं सर्वसात्मं भातियथात
 था ॥ तत्त्वय्यपीहतत्सर्वं किमिदं मायया विना ॥ १७ ॥ अद्यैव त्वदृते स्य किं मनते
 मायात्वमादर्शि तं एकोऽसि प्रथमतो प्रजस्तद्वत्साः समक्ता अपि ॥ तत्रांतोसि
 चतुर्भुजास्तदरिवलैः साकं मयोपासितास्तावन्त्येव जगंत्यस्तदमितं ब्रह्माद
 यं शिष्यते ॥ १८ ॥ अजानतां त्वत्पदवीमनात्मन्यात्मात्मना सासि वितत्यमायां
 सद्वा विवाहं जगते विधानद्वत्त्वमेषांतद्वत्त्रिमेत्रः १९ करेष्टुषिषीशतथे
 वन्यपि तिर्यक्ष्यादः स्वपिते जनस्य ॥ जन्मासतां दुर्मदनिग्रहप्यप्रभो विधा
 तः सदनग्रहाय ॥ २० ॥ को वेत्ति भूतमनूय भगवन् परात्मनूयोगेश्वरोतीर्षवत
 स्त्रिलोक्य ॥ को ह्येकथं वाकति वाकदे निविस्नारयन् क्रीडसि योगमयो ॥
 २१ तस्मादिदं जगदशेषमसत्स्वरूपं स्वप्नाममसाधिषणं पुकदुःखदुःखं ॥
 त्वय्येव नित्यं सुखं बोधतनावनते मायात उद्यदपि यत्सादिवावभाति ॥ २२ ॥

स्तन्यामृतं पीतमतीव ते सुदा ॥ यासां विभो वत्स तरात्मजात्मना यत्तु तथेऽद्यापि
न चालमध्वराः ॥ ३१ ॥ अहोभाग्यमहोभाग्यं नंदगोपव्रजलोकसां ॥ यन्मि
त्रं परमानंदं पूर्णं ब्रह्मसमात्मनः ॥ ३२ ॥ एषां तु भाग्यमहिताच्युततावदास्तामे
कादशेव हि वयं बतस्त्रिभागाः ॥ एतत्तद्वृषीकंचयकेरसकृत्पिबामः शर्वाह्वो
धुदजमध्वमृतासवंते ॥ ३३ ॥ तद्गुरिभाग्यमिह जन्म किमप्यटव्यां यद्दे
कुलेपिकतमांघ्रिरजोभिषेकं ॥ यज्जीवितंतु निखिलं भगवान्मुकुंदस्त्वद्यापि यत्प
दरजः शुतिमय्यमेन ॥ ३४ ॥ एषां घोषनिवासिनामुमभवान्किं हेवरातेति न श्रे
तो विश्वकलात्फलं हृदयं कुत्राप्ययत्नुद्यति ॥ स देवादि वपुस्तनापि सुकुला
त्वाभेदे वापि तस्य ध्यामार्थस्तु हृत्प्रियात्मतनयप्राणाशयास्त्वत्कृते ॥ ३५
तावद्रागादयस्तेनास्तावत्काराग्रहं गृहं ॥ तावन्मोहोऽग्निनिगडोयात्कृष्णनतेज
नाः ॥ ३६ ॥ प्रपंचेनिः प्रपंचोपि विडंबयसिभूतले ॥ प्रपन्नजनतानंदसंदोहं प्राथि

तुंप्रप्ते ॥ ३७ ॥ जानंत एव जानंतु किं बहु त्तयानमेप्रभो ॥ मनसो वपुषौ वै भवंतव वाचो
 ब्रह्मक गोचरः ॥ ३८ ॥ अनुजानीहि मां कृष्ण सर्वं त्वं वेत्सि सर्वं दृक् ॥ त्वमेव जगतां
 नाथो जगदेतत्तवार्पितं ॥ ३९ ॥ श्रीकृष्णवृष्णिकुलपुष्करजोषदायिनरक्षमा
 ३ निर्जरदिजपशरदधिष्ठाधिकारिन् ॥ उधर्मशार्वरहरक्षितिराक्षसध्रुवा
 कल्पमार्गमर्हन्मगवन्नमस्ते ॥ ४० ॥ शुक उ० इत्यभिष्टुयन्मन्त्रान्त्रिःपरि श्री
 क्रम्यपादयोः ॥ नत्वा श्रीष्टं जगधानास्वधामप्रत्यपद्यत ॥ ४१ ॥ इति दशम
 स्कंधे पूर्वार्धे ब्रह्मस्तुतिः ॥ श्रीकृष्णार्पणमस्तु ॥ छ ॥ ॥ श्री ॥ ॥
 चतुर्दशाध्याय